

y lo que tothom repara
por lo xocant y graciosa.
Ab ideas m' entrebancó
y cap me pot aclará;
¡que 'l que ab la *flavia* s' està
sempre tinga de ser *manco*!

RALIP.

RESULTATS D' UN BALL DE MASCARAS

Ab quanta satisfacció vaig rebre ara fa un any la noticia dels primers balls de màscaras!

¡Oh! Gracias á Deu que ja tenim lo Carnaval! —exclamava tot satisfet pensant ab la xistera, ¡la famosa xistera de l' avil!...

¡Las conquistas que faré en aquesta temporada seràn innumerables, impossibles de contar!...

Y aixís cada dia anava fent un castell d' il·lusions, il·lusions que caygueren al impuls de l' adversa fatalitat.

Per fi arribá lo dia del cop. O mes ben dit lo dia del debut carnavalesch.

Lo primer que vaig fer, fou donar una respallada general al barret de copa, seguint després lo frach, perquè ja feya prop d' un any que un y altre no havian sortit á pendre la fresca, per qual motiu las arnas ja hi comensavan á fer de las sevas.

Després de vestirme ab tota calma y solemnitat vaig dirigir-me cap á la Rambla, mes tibant que un regidor quan va á la professó del Còrpus.

¡De quin modo me miravan las pimpollas quan passava pel carrer!... No 'm deixavan may de vista!... No mes faltava una mirada meva per tenirlas eléctricament enamoradas! Ojalá que m' hagués pogut trasformar en un según Onofroff que prou me las emportava á casa meva hipnotizadas!... Pero, vaja, val á dir la veritat, no sé si miravan la meva arrogant presencia ó tal vegada la trona que portava, que per cert era bastant tronada.

Al arribar frente á la Societat, vaig sentir als xicots que cridavan:—Falta rés pel ball!... ¡Dono pel ball!...

—Si, noy, porta un carnet—vareig dir jo.—Y passant pel mitj dels curiosos que contemplaban las màscaras, vaig entrar dins dels salons de la Societat.

De prompte se m' acostava una mascareta petita y rodanxona, ensenyant un xiquet... las pantorriilas; lo cabell lo tenia ros com un fil d' or, los brassets blanchs com un glop de llet, la seva cara... no sé com la tenia, perquè portava careta.

¡Qui es l' home que al contemplá unas formas escultóricas de aquesta naturalesa permaneceix indassible com una estatua y encare mes enseyant...

lo que ensenyava? En aquell moment va inspirarme la seva presencia un no se qué.... Vaig dirli quatre paraulas... y los seus brassets ab los meus varen quedar enllassats, comensant á voltar al só de l' orquesta.

La pobra xicota á la cuenta tenia molta gana, perquè al cap de dos minuts que ballavam ja 'm demanava... un sopá.

¡Quinas tragaderas que tens—pensava entre mi.—Al acabar la primera part, vaig permétrem lo luxo de portarla (de brasset, s' entén) al restaurant. Aquí si qu' es va treure la careta. ¡Renoy, quina dona mes guapa!...

Al cap de cinch minuts ja tenia devorat lo primer sopá y me 'm demanava un altre.

¡De segü que no havia menjat calent en quatre dias!...

Aquella dona va engrescarme d' una manera tal, que per ella jo ja era peix al cove. Perque fins li vaig prometre casarme ab ella.

Tota la nit la varem passá ballant, menjant y rihent, quan al arribar á la matinada, va dirme que un compromís l' obligava á deixarme.

—¿Y aixó?... —vaig dirli—acabém lo ball.

—No puch... perquè... la mamá á horas d' ara m' està esperant á casa.

En vista de qu' es mostrava tan tossuda ab sas resolucions, vaig volguer teni lo gust d' acompanyarla.

Al sortir de la Societat, ella va posarse la careta, cosa que m' estranyá molt.

Tot enrahonant ens dirigiam á casa seva per la Rambla de las Flors, quant pel nostre costat va passá un municipal, mirant á n' ella sense pará y seguint las nostras petjadas.

—Ay Deu meu! ¡Es lo meu marit!... No diguis res!... va dirme élla ab veu baixa.

Encare no ya acabarme de dirme aixó que ja 'm sento caure un cop de sabre sobre la xistera, cridant lo municipal plé de rabia:

—¡Ah pillet. Conquistas la meva dona!...

Jo, al sentir-me aquella trompada, vaig quedar mitj tonto. Y mentres élla li demanava perdó, lo seu marit li donava cada mastegot que cantava 'l credo.

Al veure que la cosa s' embolicava vareig deixar per terra la xistera, fugint més que corrents per lliurarme de caure á las sevas mans, que prou m' hauria posat com nou á cops de puny.

D' aquella feta vareig perdre lo barret de copa y vaig arreplegá un susto que encare 'm dura y un costipat que no me l' he pogut traure may de sobre.

¡Ja ho veuhem!... ¡Y tot per conquistá la dona d' un municipall!...

U. G.